

[Elmquist.]

punkter, turde dog vist være et Spørgsmaal. Gang paa Gang kan det paavises, at det ærede Medlem som Medlem af det staaende Retsplejeudvalgs raadgivende Udvalg har haft eet Standpunkt, og at han et Par Aar efter, naar han er kommet ind i dette Ting og er blevet Ordfører for det radikale Parti, som mener det modsatte, har et diametralt modsat Standpunkt, og om det skaber Respekt for det raadgivende Udvalg, at dets Medlemmer saaledes mener eet, saa længe de er Medlemmer af Udvalget, men løber over til det stik modsatte, naar de bliver Medlemmer af et politisk Parti i Rigsdagen, turde ligeledes være et Spørgsmaal.

Jeg misunder ikke det ærede Medlem hans kamæleonagtige Egenskaber; jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han vil have, at vi skal føle Respekt for hans Meninger ligesom for hans elskværdige Person, skulde anstrenge sig for at vise sig lidt mere som et Mandfolk for at faa sine Meningsfæller til at mene, som han selv mener, og i hvert Fald ikke løbe fra Standpunkter, han har staaet paa for saa faa Aar siden.

Vi fra vor Side staaar altsaa i Princippet paa Justitsministerens Forslag; videre mener vi ikke, man bør gaa i første Omgang. Dermed er Hensynet til Befolkningen fyldestgjort, idet Folk kan faa deres egen Sagfører til at procedere deres Sager op til Højesteret, og samtidig aabnes der Mulighed for gennem den særlige Prøve, Justitsministeren har foreslaaet, at skabe en Række Specialister paa Procedurens Omraade, som Befolkningen paa eget Initiativ eller efter deres Sagførers anbefaling kan henvende sig til i særlig vanskelige Sager. Jeg henstiller venligst til den højtærede Justitsminister, at han ikke alt for heftigt anbefaler at stemme imod dette hans eget Forslag, og at han tilgiver os, at vi er mere kongetro end Kongen selv.

Vi foreslaar derhos Landsretssagførerprøven afskaffet. Det har vist sig saare vanskeligt for de unge Sagførere at faa Prøvesager, da Folk ikke er begejstrede for at være Prøveklude, hvad der jo ikke er meget at sige til. Det er noget lignende, som hvis de unge Læger vilde søge Patienter til Prøveoperationer — det vilde sikkert ogsaa for disse være vanskeligt at finde passende Ofre. Efter vort Forslag bliver altsaa Sagførerordningen den: Fuldmægtig i 3 Aar, derefter Sagfører i 3 Aar med Procedureret alene for Underretten, saa Adgang til at procedere for Landsretten og efter 8 Aars Praksis og 24 Sager Adgang til at procedere

for Højesteret i egne Sager. Vi mener dermed at have skabt Sikkerhed for, at Sagførerne rykker frem ad Procedurens Bane, efterhaanden som de har den tilstrækkelige Modenhed og Rutine. Vi tror, det er en rationel og god Ordning, og anbefaler den derfor til det høje Tings Vedtagelse.

Angaaende Sagførerordningen, er der endnu en mindre Ændring, jeg maa omtale. Den indeholdes i Ændringsforslag Nr. 81, som gaar ud paa, at naar en Sagfører har faaet Bøde for unødigt Trætte — den ærede Ordfører har gjort Rede for det — 3 Gange i Løbet af 3 Aar, har Justitsministeren Pligt til at fratage ham Retten til at give Møde for Landsret og Højesteret i 5 Aar, og dersom det derefter sker paa ny, kan Retten fratages ham for bestandig.

Dette Forslag er stillet af hele Udvalget med Undtagelse af Vejen, Christensen (Høng), Samuelson og mig, og jeg maa paa de nævnte Medlemmers og egne Vegne meget bestemt tilraade at stemme mod dette Ændringsforslag. Vi har ikke noget imod, at denne Følge indtræder for Højesteret, naar en saadan Bøde idømmes, saaledes at man derigennem giver Højesteret Adgang til at holde Sagførere, der spilder Højesterets Tid med urimelige Appeller, borte fra Højesteret. Virkningen deraf vil ikke blive katastrofal for den paagældende Sagfører, han kan jo blive borte og i øvrigt holde sig til den Ret, han har, til at procedere for Landsret og Underret. Noget ganske andet gælder derimod, hvis man giver den samme Ret til Landsretten. Mister en Landsretssagfører sin Ret til at procedere for Landsretten, er han faktisk straffet saaledes, at hans Eksistens staaer i Fare, han er degraderet til en 2den Klasses Sagfører.

Og særlig urimeligt er dog Flertallets Forslag om, at den Sagfører, der maaske 3 Gange har jugeret fejl med Hensyn til Betimeligheden af Appel for Højesteret, og som derfor efter 3 Bøder vises bort fra Højesteret, ogsaa skal vises væk fra Landsretten, selv om denne maaske aldrig har haft Grund til at beklage sig over ham. Konsekvensen af, at vedkommende faar en Bøde, fordi han unødigt har bragt en Sag frem for Højesteret, maa dog indskrænkes til kun at gælde Retten til at møde for Højesteret. Bortvisning fra Landsretten bør dog kun ske, naar Bøden er idømt ved denne Ret. Jeg haaber, at Flertallet ved nøjere Overvejelse vil indse, at det, der her er foreslaaet, virkelig er ganske irrationelt.

Men selv om der sker denne Ændring, maa vi alligevel fraraade denne Adgang for Landsretten til at straffe Sagførerne,